

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Rachel Cohn &
David Levithan

Playlist pentru Nick și Norah

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ana Maria Tamaș
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COHN, RACHEL

Playlist pentru Nick și Norah/ Rachel Cohn, David Levithan ; trad.: Bogdan Perdivară. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-134-9

I. Levithan, David
II. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Nick & Norah's Infinite Playlist
Autori: Rachel Cohn și David Levithan

Copyright © 2006 by Rachel Cohn and David Levithan

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-134-9

Pentru Martha și adevăratul Nick

Lista pieselor de mulțumire

1. Tina Turner – „The Best” (pentru Jennifer Rudolph Walsh, Lisa Grubka și Katie Glick)
2. Ray Charles – „You Are My Sunshine” (pentru Alicia Gordon și Bari Zibrak)
3. Lucinda Williams – „2 Kool 2 B 4-Gotten” (pentru Lorene Scafaria)
4. Belle & Sebastian – „Wrapped Up in Books” (pentru Jack Martin)
5. Prince – „Nothing Compares 2 U” (pentru Joe Monti)
6. Elvis Costello – „Alison” (pentru Allison Wortche)
7. The Cure – „Pictures of You” (pentru Melissa Nelson și Isabel Warren-Lynch)
8. Louis Armstrong – „A Kiss to Build a Dream On” (pentru toți oamenii cumsecade din Knopf)
9. The Beatles – „Paperback Writer” (pentru dragii noștri prieteni scriitori)
10. Julie Andrews – „The Sound of Music” (pentru familiile noastre iubitoare)

11. Rufus w/ Chaka Khan – „You Got the Love“ (pentru Stephanie și Al)
12. Kylie Minogue – „Can't Get You Out of My Head“ (pentru Billy și Nicolicious)
13. Jens Lekman – „You Are the Light (By Which I Travel into This and That)“ (pentru Nick)
14. Kelly Clarkson – „Miss Independent“ (pentru Anna)
15. Q and Not U – „Wonderful People“ (pentru Martha)
16. The Magnetic Fields – „How Fucking Romantic“ (pentru Nancy)

1. Nick

Ziua începe în toiul nopții. Nu dau atenție decât basului din mâna mea și zgomotului din urechi. Dev țipă, Thom se zbugiumă nebunește, iar eu sunt cronometrul, sunt ăla care ia chestia asta numită muzică și o pune împreună cu chestia numită ritm. Eu sunt tic-tacul, eu sunt bătaia, eu sunt în spatele fiecărei părțicele din momentul ăsta. Baterist nu avem. Dev și-a smuls cămașa de pe el, Thom se încovoiaie, gârbovit de sunete, iar eu sunt în spatele lor, eu sunt generatorul. Ascult și n-ascult, fiindcă ce cânt nu-i un lucru la care să mă gândesc, e ceva ce simt cu tot corpul. Ochii tuturor sunt pe noi. Sau, cel puțin, așa îmi imaginez, cuprins de febra scenei. E o încăpăre mică, noi suntem un zgomot mare, iar eu sunt basistul ne-gay dintr-o trupă de queercore, un tip care umple camera cu tonuri joase în vreme ce Dev cântă, răcnind, *Să fut Sistemul/Fut Sistemul/Așa aș vrea să fut Sistemul*. Punctez, împung, pocnesc aerul cu trupul, în vreme ce degetele îmi apasă tare pe coarde. Din mine emană sudoare, ranchiună și hămesală. E o descătușare sau o pledoarie pentru descătușare. Dev se vaită acum, modulată, Thom se lasă brusc la pământ și, cu toate că nu

mișc picioarele, e ca și cum aș goni din răspuțeri. Mă uit dincolo de lumini și văd lume agitată, văd oameni care țopăie, care se uită cum Dev își bagă în gură microfonul și continuă, așa, să țipe versurile. Mă năpustesc spre ei cu corzile, îi înec în valuri sonore, fac ritmul atât de gălăgios, încât trebuie să-l audă. Sunt mai puternic decât cuvintele și mai mare decât cutia în care mă aflu, apoi o zăresc pe ea în mulțime și ceva în mine se rupe.

I-am tot zis, în pula mea, să nu vină. Cât și-a făcut de lucru cu mine, cât m-a făcut mici fărâme, m-am tot rugat să pot păstra bucățița asta. *Te rog, nu veni la concerte. Nu vreau să te văd acolo.* Și-a zis că da, și atunci n-a fost minciună. Dar, la un moment dat, s-a prefăcut într-o minciună, fiindcă uite-o acolo, iar degetele mele nu-și mai gălesc locul, simt că fierbințeala concertului scade, și în mine totul se transformă din răcnet în boceală — și toate astea în timpul cât îmi ia să-i zăresc conturul buzelor. Și apoi văd — nu, băga-mi-aș, nu — că nu-i singură, că-i cu un tip, și-s sigur că o să zică, după aceea, că a venit să mă vadă cum cânt, deși n-am niciun dubiu că, de fapt, a venit ca eu s-o pot vedea. *S-a terminat*, asta mi-a spus, păi nu-i asta cea mai mare minciună din toate? Mă poticnesc în note, Dev a intrat pe versul următor și Thom cântă un pic mai rapid decât ar trebui, așa că trebuie să-l prind din urmă, în vreme ce ea se sprijină de tipul ăla și dă din cap de parcă pentru ea ar fi muzica, numai că, de fapt, i-aș lua toată muzica și i-aș da la fel de multă tăcere pe câtă durere mi-a dăruit ea mie.

Încerc să mă țin după Dev și Thom. În seara asta ni se spune *Lepădăturile*, dar numele-i nou, probabil că n-o să țină nici trei concerte până ce-o să apară Dev cu altul. Deja am fost *Pornoșag*, *Batistele Negre*, *Coaforii Răzbunători*

și *Nu-i Treaba Ta*. Nu mă folosesc de votul meu decât ca să mă opun celor mai idioate dintre ideile lui Dev („Mă omule“, a trebuit să-i spun, „nimeni nu vrea să vadă o trupă numită *Dureri de sulă*“). Dev e cu piercinguri peste piercinguri, cu tatuaje peste tatuaje și are felul său de-a se purta cu punkiștii îngălați care vin la spectacolele noastre, băieți care nu știu că o să vrea să se mozolească cu tipul provocator care țipă la microfon *Cât de mare ți-e cucul, păsărel?* Dev e dintr-un orașel din New Jersey pe nume Lodi, și mi se pare la fix, fiindcă nu-i altceva decât inversul lui „idol“. Thom e din South Orange, și nu are „h“-ul în nume decât de vreo două luni. Eu sunt din Hoboken, cât de aproape poți să fii de metropolă fără să fii, de fapt, în metropolă. În asemenea nopți aș fi în stare să trec Hudsonul înot, dacă trebuie, numai ca să ajung în peștera asta de club. Asta până ce apare Tris și mă trezesc că sângerez invizibil pe scenă.

Ia Puterea/Arde Sistemul/Ia Puterea/și arde Sistemul. Dev duce cântecul pe căi nemaibătute vreodată: către al patrulea minut. Bat pasul pe loc cu aceeași notă, așteptând să se termine. Thom arată de parcă ar fi pe muchia unui solo, și pentru Thom acolo nu-i niciodată un loc bun în care să se afle. Mișc picioarele, mă depărtez de ea, încerc să mă prefac că nu-i de față, gluma cea mai haioasă la care n-am râs vreodată. Încerc să-i atrag atenția, dintr-o parte, lui Dev, dar e prea ocupat să-și șteargă sudoarea de pe piept ca să mă observe. În cele din urmă, totuși, izbutește un puseu de energie suficient cât să termine naibii chestia aia. Își aruncă mâinile în aer, urlând, iar eu finalizez cu o ultimă plecăciune împiedicată. Mulțimea ne trimite un val de zgomot din sală. Încerc să deslușesc vocea ei, să-i separ tonul de chiote și aplauze. Dar e,

pentru mine, la fel de pierdută ca în noaptea aceea în care am plâns și ea nu s-a întors ca să vadă dacă-s în regulă. Acum trei săptămâni, două zile și douăzeci și trei de ore. Și deja e cu altul.

Următoarea trupă a venit pe marginea scenei. Proprietarul clubului ne face semn că timpul nostru s-a scurs. Nu-s așa de dus încât să nu-mi facă plăcere strigătele care cer bis, murmurul de dezamăgire când se aprind becurile, ca să lumineze mulțimii calea spre bar. La concertu' ăsta eu mă ocup de scule, așa că, în vreme ce Dev sare în mulțime pentru a-și descoperi cel mai dornic admirator, iar Thom se retrage împurpurat în obraji către iubitul lui înțelegător-dar-emo, trebuie să mă detoxifiez imediat, ca să pot strânge echipamentu'. Trec de la coarde la cabluri, de la cântat în boxe la cărat de boxe. Unul dintre tipii din trupa ce urmează e de treabă și mă ajută să recuperez husele din fundul scenei. Dar sunt singurul care are voie să atingă instrumentele, să le așeze, cu grijă, la culcare în pătuțul lor. Apoi mă ofer să-i ajut pe băieții cei noi să se aranjeze și mă bucur când ei spun că da, fiindcă în felul ăsta pot să-i conectez la mixer în loc să-mi consum toată energia rezistându-i ei.

Privirea încă mi-e obișnuită să o caute prin mulțime. Răsuflarea tot mi se taie când o văd și lumina cade din unghiul potrivit. Corpul meu e încă obișnuit cu apropierea ei. Așa că distanța — orice nu înseamnă contact — e o respingere constantă. Am fost împreună șase luni și, în fiecare din lunile astea, am descoperit feluri noi în care-mi hrănea dorința de ea. Un *s-a terminat* nu poate pune capăt la toate astea. Toate cântecele pe care le-am compus în cap au fost pentru ea, iar acum nu le mai pot opri, le tot aud acolo. Dorințele astea în van. Coloana

asta sonoră rămasă fără sens. *Am obosit*, mi-a zis, și i-am spus că și eu eram obosit, că voiam și eu să-mi fac ceva timp liber pentru noi. Apoi a spus *Nu, am obosit din cauza ta* și am alunecat în universul supraréalist-dar-adevărat în care se terminase, dar eu nu reușeam să trec peste asta. Ea nu mai însemna niciun fel de *aici* la care să pot ajunge.

Stau cu spatele la public cât pun instrumentele undeva la loc sigur. Apoi vine și momentul în care nu mai pot sta cu spatele, fiindcă nu te poți holba la nesfârșit la un zid fără să te simți ca un idiot. Mă salvează trupa următoare, care dă volumul și mai tare, apoi, îndată, ne cuprinde pe toți într-o frumoasă cacofonie. Le spune *Ești Randy?*, iar solistul lor chiar cântă, în loc să gemă doar și să se dea la băieți. Îndrăznesc să arunc o privire în mulțime și n-o mai văd pe ea. Nu prea le mai văd pe *ele* — e o mare de *ei* îmbulzindu-se și izbindu-se unii într-alții, în vreme ce solistul le spune cum stau lucrurile și-ncepe să cânte bucăți din *I Want You to Want Me*, *Blue Moon* și *I Wanna Be Sedated* în vreme ce dansează undu-ios, ca o Salomee înaintea lui Irod.

Cred că lui Tris o să-i placă trupa asta, și faptul că știu mă străfulgeră iar, fiindcă toată știința asta despre ce-i place ei a devenit, de-acum, perfect inutilă. Mă întreb cine-o fi tipul. Mă întreb dacă se știau acum trei săptămâni și trei zile. Mă bucur că nu l-am văzut prea bine, fiindcă altfel m-aș gândi la ei dezbrăcați. Acum nu mă gândesc decât la ea dezbrăcată și e o amintire tactilă atât de vie, parcă mi se lungesc degetele și vor s-o atingă. Întorc capul, de parcă chiar aș fi văzut-o, și evident că-i văd pe Thom și pe Scot, prietenul lui, mozolindu-se pe muzică în felul ăla, singuri-în-univers. Dev, îmi închipui, e încă la bar, încă își ține show-ul. Avem toți sub 21, dar

asta nu contează aici. Publicul e, în mare parte, mai vârstnic decât noi — la facultate sau de vârsta facultății — și-mi fac griji că nu ne integrăm prea bine. Unii tipi mai mari din public îmi aruncă ocheade, dau din cap spre mine. Nu-i ca și cum aș purta vreo insignă de hetero sau ceva de genu'. Uneori le răspund la salut, când cred că-i o recunoaștere a capacităților mele muzicale și nu o invitație. Mă țin mereu în mișcare.

Îl găsesc pe Dev la bar, discutând cu un tip care arată familiar, fiindcă-i un gen anume de tip. Când ajung la ei, sunt prezentat drept „Nick, Zeul Basului“, iar tipul e prezentat drept „Vânătorul din Vânători“. Dev îmi mulțumește că m-am ocupat de scule și, deoarece conversația nu prea curge după aceea, îmi dau seama că m-am băgat în ciorba lor. Dacă ar fi fost Thom, probabil că agitația mea ar fi fost observată. Însă lui Dev trebuie să-i zici pe litere ce emoții ai, și acum nu prea am chef de asta. Așa că mă mulțumesc să-i zic unde am lăsat sculele și mă prefac că plec în căutarea unui colțișor liber de teighea, de unde să-l pot invoca pe barman. Și, odată ce pretind că ăsta-i adevărul, ar putea prea bine să și fie. Pe Tris tot n-o văd pe nicăieri și ceva din mine se întrebă dacă, totuși, chiar am observat-o în public. Poate era cineva care arăta ca Tris, ceea ce l-ar explica și pe tipul care nu arăta ca nimeni.

Băieții din trupa *Ești Randy?* se opresc unul câte unul din cântat, până ce solistul gângurește o notă lungă, finală, fără acompaniament. Aș vrea să pot spune că tot clubul amuțește la faza asta, dar de fapt aerul geme de conversații. E, totuși, mai bine decât media, iar trupa se alege cu o porție de aplauze și urale. Bat și eu din palme. Observ că fata de lângă mine își vâcă două degete în gură

și fluieră ca un băiețoi. Sunetul e clar, vioi, mă face să mă gândesc la meciuri de baseball de juniori. Fata poartă o cămașă de flanel, nu-mi dau seama dacă o face ca să scoale din morți singura modă din ultimii cincizeci de ani care încă *n-a fost* reînviată sau fiindcă e la fel de lejeră pe cât arată. Are pielea foarte albă și o tunsoare ce transmite mesajul *școală privată*, cu toate că și-a răvășit părul încercând să ascundă asta. Următoarea trupă a cântat în deschiderea concertului celor de la *Le Tigre* în ultimul lor turneu și presupun că fata a venit să-i vadă pe ăștia. Dacă aș fi alt soi de tip, aș putea încerca să înfirip o conversație prietenească, să fim amici. Dar simt că, dacă aș vorbi cu cineva fix acum, n-aș face decât să deschid robinetul la văicăreală.

Thom și Scot ar fi, probabil, gata să mergem dacă le-aș cere, dar sunt destul de sigur că Dev încă nu și-a dat seama dacă are de gând să se întoarcă cu noi ori nu, și e la momentul ăla fragil din conversație în care ar fi nașpa dacă m-aș apuca să-l întreb. Sunt deci blocat și știu asta, și chiar atunci mă uit spre dreapta și-o văd pe Tris și pe tipul ei nou înaintând spre teșgheaua udă de bere a barului și comandând un rând din vreo chestie de care eu nu beau. E clar că-i ea, e clar că m-am ars, fiindcă forfota din pauza dintre trupe mă împinge acum, și dacă aș încerca să plec, ar trebui să-mi croiesc drum, iar dacă mi-aș croi drum, ea m-ar vedea cum încerc să scap și ar ști sigur că nu pot îndura, și chiar dacă ăsta-i nenorocitul de adevăr, n-aș vrea să-i ofer și dovada. Ea e atrăgătoare ca naiba, eu simt că mă trec frisoanele, iar tipul își ține palma pe brațul ei cum n-ar ține-o în veci un amic gay, și presupun că asta e propria mea dovadă. Eu sunt modelul vechi, el e modelul nou și-aș putea să

stau călare pe basul meu un an de zile și nu s-ar schimba nimic, absolut nimic.

Mă vede. Nu se poate preface că-i surprinsă, fiindcă normal, în pula mea, a știut că-s acolo. Așa că schițează zâmbetul ăla mic și-i șoptește ceva modelului nou, iar din expresia ei, după ce pun mâna pe băuturile proaspăt turnate, îmi dau seama că au de gând să vină la mine și să-i tragă cu *Salut și Mi-a plăcut cântarea* și — dar oare e așa de proastă și de crudă? — *Ce mai faci*. Iar gândul ăsta nu-l suport. Văd cum sunt pe cale să se petreacă toate astea și știu că trebuie să fac ceva — orice — ca să opresc chestia asta.

Așa că eu, un basist oarecare dintr-o trupă de queer-core mediocră, mă întorc spre fata cu cămașă de flanel pe care nici măcar n-o cunosc și zic:

— Știi că o să-ți sune ciudat, dar te-ar deranja să fii prietena mea în următoarele cinci minute?

2. Norah

Randy de la *Ești Randy?* insistă că basistul din trupa queercore e homo, dar i-am zis că nu, că tipu-i hetero. Nu-i în stare să scrie un vers ca lumea (*Fute Sistemul/Fute Sistemul* — ce-i cu panarama asta repetitivă?) dar homo nu, asta nu-i. Pe bune. Sunt anumite lucruri pe care o fată le știe pur și simplu, cum ar fi că un al patrulea minut într-un cântec punk e de rău, e o idee proastă, sau că sub nicio formă un gagiu din Jersey, basist, cu freză de hipster, care poartă jeanși negri rupți, cu pete decolorate și un tricou ponosit, negru, cu inscripția portocalie *Când zic Isus, tu spui Cristos*, nu are cum să fie bulangiu; prea o face pe punkistul înțolit în negru, stil Johnny Cash, ca să fie homo. Poate un pic *emo* să fie, i-am zis lui Randy, dar numai fiindcă tipul nu arată ca un rebut anchilozat de la Whitesnake, ca ăștia din trupa ta, nu înseamnă automat că-i gay.

Faptul că, întâmplător, e hetero nu înseamnă că vreau să fiu cinci minute gagică lui NuMo, de parcă aș fi o haltă pe traseul trenului curvăsăriei. Numai fiindcă-s singura fraieră de pe-aici care nu și-a pierdut toate simțurile din cauza berii, prafurilor sau hormonilor am bunul-simț

de a-mi inhiba instinctul inițial — să-i răcnesc în ureche „NICI GÂND” ca răspuns la întrebare.

Trebuie să mă gândesc la Caroline. Mereu trebuie să mă gândesc la Caroline.

L-am văzut pe NuMo strângând sculele după ce tovarășii de trupă l-au abandonat ca să-și facă de cap. Înțeleg scena. Eu sunt scena aceea, curățând mizeria după toată lumea.

NuMo se îmbracă așa de aiurea, că trebuie să fie din Jersey. Și, dacă băiatul de Jersey e catârul care cară sculele, atunci are o dubă. Duba este, probabil, o rablă ruginită cu carburator ce picură, care, tot ce se poate, o să facă pană de cauciuc sau o să rămână fără benzină în mijlocul Tunelului Lincoln, dar e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Cineva trebuie s-o ducă acasă pe Caroline. E prea beată ca să mă-ncumet s-o pun în autobuz. Și e atât de beată, că ar ajunge acasă la Randy dacă n-aș fi aici s-o duc înapoi la mine, să doarmă și să-și revină. O nenorocită de fană dementă. Dacă n-aș iubi-o așa de mult, aș omorî-o.

Are noroc că ai mei țin la ea la fel de mult ca mine; taică-său și maștera au plecat pe weekend, îi doare-n cur de ce face ea, atâta vreme cât nu rămâne însărcinată și nu-și dă întâlniri cu vreun băiat care nu-i de rasă albă. Niște pulifrici. Părinții mei o adoră pe Caroline, pe Caroline cea frumoasă, cu păr lung, în nuanțe de caramel, buze mari și roșii ca acadelele cu aromă de cireșe și cazier de delincvență juvenilă. Nu le pasă dacă răsare împleticită din camera mea și apare la bucătărie, mâine după-amiază, devastată de mahmureală. Le satisface așteptările în privința felului cum ar trebui să trăiască fata unui baștan din industria muzicală, cu căsoaie în Englewood Cliffs: *cool*.

Caroline nu-i, ca mine, o Mare Dezamăgire, nu-i ca Norma cea Normală a lor, purtătoare de fuste ușoare de lână, tunsă-castron-la-salon-însoțită-de-mama-300-de-dolari-tunsoarea (la Bergdorf), vopsită-cu-un-spray-al-bastru-de-păr-5-dolari-bucata (de la Ricky's), afurisita lor de fiică abstinentă, prima la învățătură. Am ales să fac un an de pauză și să plec într-un *kibuț* din Africa de Sud în loc să mă duc la Brown. *DE CE, Norah, DE CE?* Eseul de admitere la Brown l-am scris despre muzica pe care și-a însușit-o tata de pe Stradă și-a făcut-o zob, după aia, ca să facă profit pentru Sistem. *Nu-s un rahat de hipiot corporatist*, a zis tata, râzând, după ce a citit eseul. Tata nu neagă că e responsabil pentru că vâra pe la radiouri un procent disproporționat din hiturile lui cele mai de rahat și, cu toate astea, e mândru că, din fragedă pruncie, m-a îndoctrinat cu sunetul tuturor muzicilor cu puțință, așa că acum, la optsprezece ani, pot să fiu un DJ negru-n cerul gurii dacă vreau, numai că am ajuns și o snoabă nesuferită în tot ce ține de muzică. Părinții mei au comis și greșeala de a fi căsătoriți și fericiți în mariaj vreme de douăzeci și cinci de ani, lucru care, fără îndoială, îmi aruncă la gunoi orice șansă de a mai cunoaște iubirea adevărată. Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Ai mei, dac-ar ști că am fost în clubul ăsta, m-ar dezmoșteni. La naiba, aș putea chiar acum să pufăi ceva iarbă în Tompkins Square Park, în drum spre un bar de motocicliști de pe Avenue D, după care să declar închise sărbătorile nopții în camera sado-maso lesbiană de la Henrietta Hudson, și părinții mei m-ar aplauda. Dar clubul ăsta, asta e singura speluncă din tot Manhattanul unde, cică, am interdicție să mă duc din cauza unei contre vechi, legată de o afacere proastă cu muzică, dintre

tata și proprietarul clubului, Lou Nebunul (care a fost, cândva, nașul meu, *unchiul* Lou, până ce toată chestia aia i-a atras rebotezarea în *Nebunul*.) Lou e un punkist așa de bătrân, că era pe felie în vremea când cei de la The Ramones se ocupau mai mult cu băgatul de heroină decât cu cântatul, când punk însemna altceva decât un concept de vânzare în masă făcut să ajute burghejii de suburbie să se simtă cool.

Dar mama și tata ar renunța să mă dezmoștenească și m-ar omori instantaneu dacă ar crede că nu am grijă de iubita lor Caroline. Le inspiră, fata asta, atâta devoțiune oamenilor. Te-apucă greața, nu alta, numai că sunt și eu sub vraja lui Caroline, sunt scutierul ei credincios. Așa am fost de la grădiniță.

Mă uit prin club, unde hoardele aflate între cântări forfotesc pe lângă/pe după/peste mine ca și cum aș fi o stafie, cu inconvenientul unei cărni maleabile care le stă în drumul spre bere. La dracu', iar am pierdut-o pe Caroline. E pe felie cu Randy în seara asta, ceea ce-i mișto — *Ești Randy?* nu-s chiar varză — însă Randy însuși e pe felie cu niște pastile de E în seara asta, și trebuie să mă asigur că n-o prinde singură prin vreun ungher. Numai că am doar un metru șaiszeci și cinci, asta dacă mă ridic pe vârfuri, iar NuMo, la unu optzeci, stă fix în fața mea și-mi blochează perspectiva, vrând să afle dacă n-aș dori să fiu cinci minute prietena lui și arătând ca animăluțul ăla din cartea pentru copii care întreabă pe toată lumea: „Ești cumva mami a mea?”

N-o văd pe Caroline dincolo de el, dar o văd pe boarfa aia proastă pe nume Tris, sau *trist*, fiindcă așa ajunge orice tip după ce-l foarfecă bine dumneaei. Își face numărul de borfetă, cu sânii împinși la înaintare, își unduiește curul

în felul ăla ce-i stârnește instant atenția oricărui nătărău care-i iese în cale, până și gagiilor gay, care par bine reprezentați în seara asta aici, chiar și fără să-l socotesc pe NuMo. Vine glonț spre mine. Nu nu NUUUUU. Dar în ce fel a aflat ea că eu și cu Caroline o să fim în seara asta aici? Oare are senzori peste tot, programați s-o anunțe pe unde ieșim sâmbăta eu și Caroline, sau cum?

Răspund întrebării lui NuMo trecându-mi brațul pe după gâtul lui și trăgându-i fața spre mine. Doamne, aș face orice numai să nu mă recunoască Tris și să încerce să intre-n vorbă.

ÎN MĂ-SA! Nu m-am așteptat ca NuMo să se priceapă așa de bine la pupat. Nemernicul. Ai văzut, Randy? Nu-e-ho-Mo. Confirmat. Dar nu chimia simțurilor o caut eu aici, ci pe cineva care s-o ducă acasă pe fata mea. Și nici nu-s ahtiată după limbi pe gâtleej, dar NuMo nu pierde timpul deloc și mi-o îndeasă pe-a lui la vale. Gura mi se revoltă împotriva cugetului: *Mm, e plăcut acolo jos, ai grijă, fato, ai grijă!*

Dar oricât de bun ar fi gustul, iubita asta de cinci minute tot mai are nevoie și de câteva secunde să respire. Îmi desprind gura de a lui, sperând să-mi trag un pic sufletul și s-o văd pe Tris cum se tirează fără să mă fi văzut deloc.

UAU! Simt că, în forfota asta ca o revoltă stradală, m-a pocnit ceva în stomac. E bulanul poliției ameteții. Dă-l încolo de oxigen. Buzele mele vor să se întoarcă de unde au plecat.

Din păcate, Tris a ajuns acum lângă noi, purtând, atârnat de ea, ultimul tip-victimă, care e acum destul de aproape cât să-mi dau seama, precis, că e unul dintre pretendenții lepădați recent de Caroline; e tovarăș cu